

מ"ת 59741/02/15 - מדינת ישראל נגד ד ח נ

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 59741-02-15 מדינת ישראל נ' נ

בפני	כב' השופט אמיר דהאן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	ד ח נ

החלטה

בפני בקשת ב"כ המשיב לעיין מחדש בהחלטת שחרורו של המשיב בתנאים ולבטל את התנאים בהעדר ראיות לכאורה .

המשיב דניאל נסימוב ... יליד 1992 מקריית מלאכי נעצר ביום 24/02/2015, וכתב אישום הוגש נגדו ביום 25/02/2015.

ביום הגשת כתב האישום הובא הנאשם בפני בית המשפט, התבקש מעצרו עד לתום ההליכים ואז בהמלצת בית המשפט הגיעו הצדדים להסכמה על שחרורו של המשיב בתנאים תוך שמירה על זכותה של ב"כ המשיב להגיש בקשה לעיון חוזר אם תראה לעשות כן לאחר עיון נוסף בחומר הראיות.

בית המשפט עיין בחומר הראיות והורה על שחרורו של המשיב כפי שהסכימו הצדדים .

ב"כ המשיב טענה בעניין הראיות לכאורה בישיבה נפרדת וכעת באה העת להכריע בטענותיה.

כתב האישום

כתב האישום מייחס למשיב כי ביום 24/02/2015 המשיב שלח את המסרון הבא אל מתלוננת "מה את עושה פוזות ועקיצות האלה, עכשיו את לא רוצה להרגע, עד שתקבלי איזה פיצוץ, נכון?". בהמשך השניים המשיכו להתכתב והמשיב המשיב ושלח מסרון נוסף "בואנה, בכוח את רוצה מכות, אה?", "חכי מה אני אעשה לך", "חמש דקות אני אצלך", תתחילי לשקול מילים, יתחיתת פוסטמה למה חבל שאני אשחט אותך ואת כוס אמא שלך יבת של אלף זונות", אני אחזור ואפתח לך את התחת עוד מילה אחת", תתחילי לסתום את הפה המסריח שלך ולשקול מילים יבת של זונה". בהמשך לאחר שהמתלוננת מסרה למשיב כי תראה את ההודעות לאימה, כתב המשיב "תראי, תראי, אני אבוא להראות לאמא שלך ולאבא שלך, לכולם יפוסטמה", "חמש דקות אני אראה לך מה זה ליד אמא שלך".

לאחר ההתכתבות הגיע המשיב לבית המתלוננת, ודחף את המתלוננת על המיטה. אמא של המתלוננת הגיעה אל החדר כיוון ששמעה צעקות, אמרה המתלוננת לנאשם שיצא מהבית או שהיא תזמין משטרה, המשיב צעק לאימה של המתלוננת "אם משטרה תבוא אני קובר אותה". בשלב זה התקרב המשיב אל עגלת התינוק בה היה אותו זמן בנם המשותף, המתלוננת מנעה ממנו להגיע אל העגלה והמשיב בתגובה דחף את המתלוננת וצעק "תעופי".

בנוסף כחודשיים לפני המועד לעיל, במהלך וויכוח בין בני הזוג הטיח המשיב את ראשה של המתלוננת בקיר פעמיים וזאת כאשר המתלוננת הייתה בחודשי הריון מתקדמים.

ראיות לכאורה:

ב"כ המשיב טענה כך:

- תיעוד הודעות SMS בתיק הינו חד צדדי ומסונן כך שלא נראה חלקה של המתלוננת בשיחה, חלק אשר עשוי ויחזק את ההנחה כי המדובר בשפה משותפת בן בני הזוג שאין בה בכדי להעיד על כוונת המשיב להטיל אימה על המתלוננת.
- עוד טענה ב"כ המאשימה כי אישום האלימות בסיסו על אמרת המתלוננת בלבד ובאירוע שהתרחש כחודשיים לפני עבירת האיומים על פי כתב האישום.
- עולה מהראיות בתיק כי למתלוננת אינטרס לפגוע במשיב וכי אף אמרה במפורש בפני מוקד 100 "הפעם אני לא מוותרת לו".
- ב"כ המאשימה מנגד מסר את תיק החקירה לעיון בית המשפט בטענה כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של המשיב.

כעת יבחן בית המשפט את הראיות לגופן:

ב"כ המשיב מסר לבית המשפט צילומי מסך בהם ההתכתבות המלאות בין המשיב והמתלוננת: ראשית יאמר כי אין מחלוקת על התוכן אשר עולה מכתב האישום, ב"כ המשיב כאמור מציע גרסה לפיה במקרה המיוחד שלפנינו אין מדובר באיומים שכן בפועל בני הזוג שניהם "שיתפו פעולה" ושוחחו בשפה בוטה ומאיימת לכאורה, אך לא ניכר כי המתלוננת נרתעת מתוכן ההודעות ובכל פעם שהמשיב מאיים עליה ממשיכה ומתריסה בו. ב"כ המשיב טוען כי זוהי הינה דרך התבטאות שאיננה ראויה, אך במצב דברים זה, איננה פלילית.

כאשר בחן בית המשפט את ההודעות מצא כי אכן המתלוננת משתפת פעולה ולוקחת חלק פעיל בשיח המאיים שניהלו השניים. מנגד איומה של המתלוננת הגיעו רק בסוף השיחה ולאחר ש"ספגה" איומים רבים מצד המשיב.

אלא שאין בלשון המשתלחת שנקטה המתלוננת כדי להוריד מעוצמת האיומים בשלב מקדמי זה בו אין לבית המשפט מקום לקבוע את כוונתו המדויקת של המשיב יחסית למתלוננת, הטענה כי מחומר הראיות ניתן ללמוד כי אין מדובר באיומים שכן מתקיים היעדר כוונה להטיל אימה על אדם, דינה להידחות בשלב זה ולהיבחן במהלך ההליך העיקרי.

אמרת המשיב מיום 24/02/2015:

המשיב מאשר את ההתכתבות בין בני הזוג וטוען כי לא התכוון לפגוע בזוגתו אלא רשם את מה שרשם "מתוך עצבים". כשהגיע לבית אימה של המתלוננת, המתלוננת החלה לצעוק עליו כי ייקח את הדברים שלו ויעזוב את הבית. בהמשך המתלוננת שרטה את המשיב וסטרה לו. המשיב תפס את המתלוננת והושיב אותה (תוך שהוא מחבק אותה) על המיטה. בשלב זה הגיעה אימה של המתלוננת ולאחר זמן מה האם התקשרה למשטרה. לשאלות החוקר ענה כי לא דחף אותה אלא הושיב אותה בכך שאחז בכתפיה וזאת לאחר שהמתלוננת שרטה ובעטה בו.

המשיב לא מכחיש כי אמר למתלוננת שאם תתקשר למשטרה הוא ישחט אותה. המשיב טען כי דברי אחותה של המתלוננת לפיהם המשיב שרט את עצמו אינם נכונים וכי אימה של המתלוננת עדה כי המתלוננת שרטה אותו. המשיב מסר כי לפני חודשיים לא פגע במתלוננת וכי כלל אין בביתם קיר גבס כך שלא יכול להיות שהטיח את ראשה בקיר שכזה. המשיב מתאר מערכת יחסים בה דחיפות, סטירות ושריטות היו דבר שבשגרה בין השניים.

אמרת צפורה וקנין, אימה של המתלוננת מיום 24/02/2015: האם מספרת כי שמעה צעקות מכיוון יחידת הדיור בה מתגוררת בתה ביחד עם המשיב.

כשהגיעה האם אל יחידת הדיור ראתה את המתלוננת בוכה כאשר הינה צמודה לדלת בעוד המשיב ממשיך לקלל אותה. המשיב אמר לאמה של המתלוננת "ציפי אני אקבור אותה עוד היום". האם לא ראתה כי המשיב דחף את המתלוננת.

אמרת שירן וקנין המתלוננת מיום 24/02/2015: המתלוננת יצרה קשר עם המשיב בהודעות והשניים התכתבו ביניהם (ההתכתבות צורפה לתיק). לאחר מכן המשיב הגיע אל הבית המשותף שלו ושל המתלוננת. המשיב נכנס אל הבית "בחוזקה" והחל לצעוק על המתלוננת. בשלב מסוים דחף המשיב את המתלוננת כך שנפלה על המיטה. המשיב המשיך וקילל את המתלוננת. המשיב רצה לקחת את הילד (תינוקם של בני הזוג בן כשבועיים), אימה של המתלוננת הגיע למקום ואמרה למשיב שייקח את הילד. בהמשך כאשר אמרה המתלוננת למשיב כי היא תתקשר למשטרה המשיב צעק לעבר אימה של המתלוננת "ציפי, אם משטרה תבוא אני אקבור אותה". במהלך השיחה עם מוקד 100, המתלוננת אמרה מסרה באמרתה כי אמרה "לא משנה לא משנה" כיוון שפחדה מתגובת המשיב. המתלוננת הכחישה שתקפה את המשיב, ולדבריה "לא, אולי רק הזזתי אותו שלא יגע בי". כאשר החוקר מטיח במתלוננת כי בתיק ראיות כי המתלוננת שרטה את המשיב, דחפה ובעטה בו ענתה המתלוננת כי בעלה של אחותה דיבר עם אחיו של המשיב והאח מסר כי המשיב שרט את עצמו בכוונה. בהמשך המתלוננת דיווחה כי המשיב הכה לדבריה "מלא פעמים אני לא זוכרת אבל לפני חודשיים אני זוכרת שוהא דפק לי את הראש בקיר גבס." המתלוננת לא נדרשה לטיפול רפואי. המתלוננת מספרת כי המשיב משתמש בקנבוס וחשיש וכי איננה יודעת אילו סמים נוספים לוקח, אך יודעת כי הוא הולך ל"מסיבות טבע". כשנשאלה המתלוננת האם התלוננה בעבר על המשיב במשטרה מסרה שלא מכיוון שפחדה ממנו כמו כן המתלוננת לא שיתפה אף אדם אחר בעבר בעניין אלימותו של המשיב.

הקלטת השיחות ממוקד 100: קיימות 2 הקלטות, האחת הינה הקלטה מאוד לא ברורה בה שומעים צעקות בין לפחות 2 דוברים כאשר נשמע קולו של גבר באופן דומיננטי וקול האישה בוכה וכן קולות נוספים. בהקלטה זו השוטרת אומרת "הלו?" מספר רב של פעמים אך אף אחד לא נותן מענה או מדבר עם השוטרת. בדיסק הקלטה נוספת לפיה דוברת אישה עם השוטרת ומבקשת כי תגיע משטרה לבית הוריה של המתלוננת. כאשר שואלת השוטרת מה אירע במקום, לא מקבלת תשובה, כאשר שואלת השוטרת האם האישה לא יכולה לדבר, האישה מבקשת שוב שתגיע משטרה

ללא מתן הסבר נוסף. הקלטה זו תומכת את דברי המתלוננת לפיהם פחדה לפרט בפני המוקד את המתרחש כאשר המשיב נמצא לידה .

ראיות לכאורה סיכום:

מחומר הראיות עולות שאלות רבות שעניינן אמינותה של המתלוננת שכן תוכן הודעות ה-SMS בא ללמד על המתלוננת כי המדובר באישה חזקה, אשר איננה תלויה במשיב מבחינה כלכלית, או נפשית ואינה חוששת להשיב לו על פניו ואולי הפוך הדבר שכן השניים גרים בבית הוריה של המתלוננת.

נראה כי יש מידה מסוימת של אמת בדברי ב"כ המשיב בכל הנוגע לעוצמה הראייתית של אמרותיה. מנגד יש לזכור כי המדובר בהליך מעצר, הליך בו רק מקום בו קיימות פרצות ופרכות על פני הדברים ממש. לדעתי אין בחומר הראיות סתירות המצביעות על פרכות בראיות כפי שגזרה הפסיקה על הליך מקדמי זה.

אשר על כן אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה לעניין האיומים - על בסיס אמרות המשיב, המתלוננת ואימה וכן על בסיס הקלטת השיחה עם מוקד 100 .

לעניין הדחיפה ביום 24/02/2015 נראה כי אמרת המתלוננת עומדת לבדה שכן אימה של המתלוננת הגיע למקום האירוע בשלב מאוחר יותר. המשיב מוסר גרסה מפורטת המסבירה את הדחיפה אך כאמור על פי אין כל סתירה המובילה את בית המשפט להעדיף את גרסתו של המשיב על פני גרסת המתלוננת, אשר על כן ישנן ראיות לכאורה בכל הנוגע לדחיפה.

מסוכנות המשיב כנגד הקלת התנאים המבוקשת:

למשיב עבר פלילי מבית המשפט לנוער הכולל:

קביעת אשמה ללא הרשעה אשר התיישנה בעבירה של תקיפת סתם (2012)

קביעת אשמה ללא הרשעה אשר התיישנה בעבירה של תקיפת עובד ציבור (2 עבירות), שבל"ר, נהיגה ללא רישיון והיזק לרכב במזיד (2008).

נראה כי עברו הפלילי של המשיב נקי מעבירות שלא התיישנו.

יכול ויש אמת בדברי המשיב ובני הזוג אכן נוהגים "לכופף ידיים" ביניהם על בסיס קבוע, אך חומר הראיות מצביע אחרת. על בית המשפט שלמעצר לשים לנגד עיניו את הנתונים שלפניו ולנסות לצפות פני עתיד מבחינת המסוכנות.

במקרה דנן, מכלול הראיות מצביע על התנהלות בעייתית בין בני הזוג, התנהלות אשר עשויה להוות סכנה ממשית למתלוננת. על כן גם אם פעל המשיב באופן אשר היה מקובל על בני הזוג כ"דבר שבשגרה", אין בדבר להעלות או להוריד מהמסוכנות הנובעת מהתנהגותו.

עוד לקח בית המשפט בחשבון כי המשיב שוהה בתנאים מגבילים מעל לחודש ימים ללא הפרות תנאים, וכי קיימת בעיה

נקודתית במקום חלופת המעצר הנוכחית.

ב"כ המשיב הציע כי המשיב ישוב לבית אימו בשוב תלמי יחיאל, וציין כי קיימת אופציה נוספת בעיר אור יהודה. כמו כן מסר ב"כ המשיב כי המשיב יוכל להציע מקום עבודה באם יעבור לאור יהודה, בנגרות עם דודו.

בית המשפט מצא כי המרחק הגיאוגרפי בין היישוב תלמי יחיאל וביתה של המתלוננת הינו פחות מחמישה קילומטרים. המדובר בקרבה גיאוגרפית משמעותית אשר אינה מאפשרת זמן תגובה סביר במידה והמשיב יפר את תנאי שחרורו ומבקש לפגוע במתלוננת, על כן ללא חוות דעתו המקצועית של שירות המבחן בנוגע למסוכנותו הספציפית של המשיב כלפי המתלוננת, אין בית המשפט יכול לשנות את תנאי שחרורו של המשיב לכתובת זו.

מנגד נראה כי חלופת מעצר בעיר אור יהודה מצמצמת את הסיכון. ב"כ המשיב הוסיף ומסר לבית המשפט כי בחלופה זו יוכל המשיב לעבוד ביחד עם דודו ובנסיבות התיק, העושה והמעשה נראה כי יש מקום לשקול בחיוב את יציאתו של המשיב לעבודה, למענו ולמען הילד המשותף שלו ושל המתלוננת.

לפיכך נקבע כי ישנן ראיות לכאורה כנגד המשיב, ישנה עילת מעצר הנגזרת מראיות אלה, ואם יגיש ב"כ המשיב כתובת מדויקת, ויעמיד ערבים לחקירה יוכל לצאת המשיב לשעות התאווררות, לעבודה וכן לשנות את כתובת מעצר הבית לעיר אור יהודה.

המזכירות תעביר העתק החלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ז אייר תשע"ה, 06 מאי 2015, בהעדר הצדדים.